

אדון תן

סיפרה ג'אן אגאפית

(אגדה אינדיאנית)

אדון תן היה כבר זקן מאוד ודואג לביטחונו. הוא טייל שעות על גבי שעות בעמק יפה עד שהגיע לעץ גדול. אדון תן היה עייף מאוד אך למען הבטיחות ביקש מהעץ: "אנא תפתח, כדי שאוכל לנוח אצלך בבטחה." העץ נפתח כדי שאדון תן יוכל להיכנס, ואחר כך נסגר שוב, כדי לשמור עליו. אדון תן ישן כמה שעות. כשהתעורר הוא כבר לא זכר מה לאומר כדי שהעץ יפתח שוב. הוא אמר: "תן לי לצאת, אדון עץ" אך כלום לא קרה. הוא אמר שוב: "הוציא אותי עכשיו!" ושוב כלום

לא קרה. העץ אפילו לא חרק. אדון תן דפק בעץ אבל זה לא נפתח. פשוט, העץ נעלב שאדון תן לא אמר "בבקשה"

כשדיבר בפעם הראשונה. אז החליט להשאיר אותו שם עוד קצת. הציפורים ששמעו איך אדון תן דופק בעץ באו ונקרו בעץ כדי לעזור לו לצאת. אבל הן היו קטנות והעץ היה כל כך גדול! בסוף הגיע אדון נקר ועשה חור

קטן בעץ. אבל העץ היה קשה והמקור של אדון נקר התכופף. הוא לא יכול היה להמשיך ולנקר יותר בעץ.

אדון תן הוציא רגל אחת דרך החור, אבל יותר לא יכול היה להוציא. החור

היה קטן מדי.

הוא ניסה להוציא רגל שניה, אך זה לא הלך. הוא מוכרח היה למצוא

איזושהי דרך כדי להימלט, עכשיו, כשמקורו של אדון נקר התכופף. הוא ידע שמוכרחה להיות דרך כלשהי. "הי! עץ זקן שכמותך" זעק "תן לי לצאת!" אך עדיין לא קרה כלום ורק שקט היה סביב.

אדון תן החליט להוריד את רגליו זו אחרי זו ולהוציא אותן דרך החור. הוא

הוציא אותן, אחת, אחת. אחר כך הוריד את הגוף ודחף גם אותו דרך החור. זה הלך נהדר. "אראה לך, אדון עץ, שלא תוכל להחזיק אותי כאן!"

בסוף אדון

תן רצה להעביר גם את הראש דרך החור, אך הראש היה גדול מדי.

האוזניים הפריעו. לכן הוא הוריד גם את האוזניים ודחף אותם דרך החור. ושוב ניסה להעביר את הראש. אבל הפעם העיניים שלו היו בולטות מדי. אז הוריד גם את העיניים וגם אותם דחף דרך החור.

אדון עורב ראה את העיניים היוצאות

מהעץ. הוא ירד, לקח אותם ועם העיניים של אדון תן עלה גבוה לצמרת. אלה היו

עיניים כל כך יפות, כחולות כמו שמיים.

איזה אוצר זה כדי לטמון אותו במקום נסתרים שלו!

בסוף אדון תן הצליח להוציא

את ראשו דרך החור. אזי התחיל לאסוף חזרה את החלקים שלו. חלק אחרי חלק הוא הפך שוב להיות תן. אך אחרי שהלביש את ראשו, לא מצא את עיניו.

הוא מישש סביב. אוזניו הקשיבו כדי לשמוע איך הוא נוגע בעיניים, אך שום קול לא נשמע. מאוד, מאוד בזהירות חיפשו אצבעותיו סביב, אך הן לא מצאו

את העיניים.

אדון תן ידע שאסור כי ייודע לחיות אחרות שהוא עיוור. הוא מישש את דרכו לשיח ורדים ושם שני עלי כותרת של ורד במקום עיניו. זה אמור היה לחפות על

עיוורונו זמן מה, כד שיהיה לו זמן לחפש הלאה את העיניים. הם בוודאי נמצאות בקרבת מקום.

**אזי אדון תן שם את עיניו של אדון חילזון
בראשו וברח משם, כשהוא מנפנף
בזנבו.**

**עד היום אדון חילזון זוחל ומחפש את
עיניו. ועיני כל התנים הם חומות ולא
כחולות, כי אדון תן נהג לא יפה כשברח
עם העיניים של אדון חילזון.**

**ומר עורב עדיין מחזיק את העיניים
הכחולות במקום נסתרים שלו, אך הוא
לא יכול להחזיר אותם, כי המקום הוא
כל כך נסתר שאפילו הוא עצמו לא יכול
למצוא אותו.**

**עבר שם אדון חילזון. הוא ראה את
עלי כותרת של ורד על עיניו של אדון תן**

**ושאל: "מדוע יש לך עלי כותרת של
ורדים על עיניים?"**

**ואדון תן ענה: "כי הם מאוד יפים.
הצבע שלהם נהדר. אולי תרצה לנסות
ולשים אותם, ואני בינתיים אחזיק את
עיניך."**

**אדון חילזון הוריד את העיניים שלו
וניסה לשים את עלי הורדים במקומן.**